

The Hasidic Mother of Yeshua

by [Paul Sumner](#)

A Medieval Jewish tradition says she was a village whore whose son was the product of a liaison with a Roman soldier. This legend about Ben Stada and Pandira some Orthodox still teach as fact in their yeshivot. [\(1\)](#)

In Roman Catholic and Eastern Orthodox circles she is venerated as the Mother of God, Queen of Heaven, and Intercessor between her divine Son and sinning Christians. Shrines commemorating her modern visitations dot the world, drawing pilgrims to come adore "Our Lady." [\(2\)](#)

In academic biblical scholarship she is often portrayed as a simple Palestinian peasant girl who lived on the borders of Judaism and Gentile paganism and was later beatified by the Church. Feminist scholars praise her for enduring and eventually triumphing over an oppressive Jewish male religious culture.

In contrast, the New Testament portrays Miryam quite differently.

Here, she's a young Jewish woman who knows large portions of Hebrew Scripture by heart, worships the ancestral God, and entrusts herself to her Lord's faithfulness to his ancient promises to Abraham. Coupled with her faith, she lives obediently to the Law of Moses.

The Miryam of the New Testament silences the hubris of anti-Yeshua tradition, the idolatry of mother-son myths, and the contempt of anti-Semitic scholars. She is worthy of praise and admiration—not because she is divine but because of her exemplary faith in the God of Abraham, and because she was chosen to raise the boy whom the NT affirms to be the Anointed One.

Miryam's true character shines most brightly in the first two chapters of the Gospel of Luke.

De Chassidische Moeder van Yeshua

door Paul Sumner

Een Middeleeuwse Joodse traditie zegt dat ze een dorpsboer was wier zoon het resultaat was van een samenwerking met een Romeinse soldaat. Deze legende over Ben Stada en Pandira onderwijzen sommige Orthodoxen in hun yeshivot nog steeds als een feit. [\(1\)](#)

In rooms-katholieke en oosters-orthodoxe kringen wordt ze vereerd als de Moeder van God, Koningin van de Hemel, en Middelaressen tussen haar goddelijke Zoon en zondigende christenen. Heiligdommen ter herdenking van haar recentere verschijningen bezaaien de wereld, trekken pelgrims aan om "Onze-Lieve-Vrouw" te komen aanbidden. [\(2\)](#)

In academische bijbelgeleerden wordt ze vaak afgebeeld als een eenvoudige Palestijnse boerenmeisje dat op de grens van het jodendom en het niet-joodse heidendom leefde en later door de Kerk zalig werd verklaard. Feministische wetenschappers roemen haar voor het blijvend en uiteindelijk triomferen over een onderdrukkende mannelijke Joodse religieuze cultuur.

Het Nieuwe Testament toont Mirjam daarentegen heel anders.

Hier is ze een jonge Joodse vrouw die grote delen van de Hebreeuwse Schrift uit het hoofd kent, de voorouderlijke God aanbidt en zichzelf toevertrouwt aan de betrouwbaarheid van haar Heer m.b.t. zijn oude beloften aan Abraham. In combinatie met haar geloof, leeft ze gehoorzaamend aan de wet van Mozes.

De Mirjam van het Nieuwe Testament dempt de overmoed van de anti-Yeshua traditie, de afgoderij van de moeder-zoon mythen, en de verachting van antisemitische geleerden. Ze verdient lof en bewondering, niet omdat ze goddelijk is, maar vanwege haar voorbeeldig geloof in de God van Abraham, en omdat ze werd uitgekozen om de jongen groot te brengen die het NT als de Gezalfde bevestigt.

Het ware karakter van Mirjam komt het helderst tot uiting in de eerste twee hoofdstukken van het evangelie van Lucas.

In her, Luke depicts a hasidic (pious) girl who lives among and raises her son among hasidic tzaddikim—that is, loyal righteous Jews. (See [The Tzaddikim Who Raised Yeshua.](#)) She is a vibrant spiritual Deborah with courageous faith, who (we can fairly assume) lovingly taught her child the Scriptures and sang him the Songs of Zion.

She cannot be divorced from her Jewish environment. That is where the New Testament wants her to be seen. She is part of her people. I wish to restore Miryam's reputation as a daughter of Sarah, and by doing so honor the God of Israel for molding such a person. Why call her "hasidic"? The following interpretations will explain why.

[\[Top\]](#)

Hineini

Most everyone is familiar with the Christmas Story. But Luke's gospel narrative suggests that his purpose was to tell a very Hebraic story that any pious Jew steeped in Scripture would recognize and relish.

Here are the highlights of the narrative:

- A heavenly messenger arrives in Nazareth of Galilee and tells Miryam that "the Holy Spirit . . . the power of the Most High" will "overshadow" her (Luke 1:35). To overshadow [*tatzel*] is Hebrew idiom denoting the presence and creative power of God. In Genesis 1 the Spirit of God "hovered over" [*merachefet*] the primeval waters when he began creating. The psalmists often use this hovering image to describe protection under the "shadow" of God's "wings" (Ps 17:8; 36:7; 57:1), or the peace of living "in the shadow of the Almighty" (*betzel Shaddai*, Ps 91). The same Shadow [*tzel*] creates within Miryam a "holy offspring" (Luke 1:35). [See the related articles [Betulat Yisrael: Mother of Messiah](#) and [Bezalel: In the Shadow of God.](#)]
- Though Miryam knows how children are normally conceived, she's willing to trust God for this unique creation within her. "Behold, the bondslave of the Lord" (v. 38). Her response is Hebrew slave language used by previous faithful ones in Israel, beginning with Abraham. It's the same as *Hineini* and it means: "Here I am. I'm willing to do what

Lukas' beeld van haar is een chassidische (vroom) meisje dat leeft en haar zoon groot brengt onder de chassidische tzaddikim – d.w.z. trouwe rechtvaardig Joden (zie [De Tzaddikim Who Raised Yeshua.](#)). Ze is een levendige spirituele Deborah met een moedig geloof, die haar kind (dat we redelijk kunnen aannemen) liefdevol de Schriften leerde en voor hem de Liederen van Sion zong.

Ze kan niet los van haar joodse omgeving worden gezien. Dat is waar het Nieuwe Testament haar wil zien. Ze maakt deel uit van haar volk.

Ik wil Mirjam's reputatie herstellen als een dochter van Sarah, en door dit te doen de God van Israël eren voor het vormen van zo'n persoon. Waarom haar 'chassidisch' noemen? De volgende interpretaties zullen uitleggen waarom.

Hineini

Bijna iedereen is bekend met het kerstverhaal. Maar de vertelling in het evangelie van Lucas laat vermoeden dat het zijn bedoeling was een zeer Hebreeuwse verhaal te vertellen dat elke vrome Jood doordrenkt in de Schrift, zou kunnen herkennen en genieten.

Dit zijn de hoogtepunten van de vertelling:

- Een hemelse boodschapper komt in Nazareth in Galilea en vertelt Mirjam dat "de Heilige Geest. . . de kracht van de Allerhoogste" haar zal "overschaduwen" (Lucas 1:35). Overschaduwen [*tatzel*] is een Hebreeuwse zegswijze ter aanduiding van de aanwezigheid en scheppende kracht van God. De Geest van God "zweefde over" [*merachefet*] de oerwateren toen hij begon te creëren, in Genesis 1. De psalmisten gebruiken vaak dit beeld van zweven om bescherming onder de "schaduw" van Gods "vleugels" te beschrijven (Ps 17:8; 36:7, 57:1), of de rust van te leven "in de schaduw van de Almachtige" (*betzel Shaddai*, Ps 91). Dezelfde Shadow [*tzel*] creëert binnen Mirjam een "heilige nakomeling" (Lucas 1:35). [Zie de gerelateerde artikelen [Betulat Yisrael: Moeder van de Messias](#) en [Bezalel: In de Schaduw van God](#)]
- Hoewel Mirjam weet hoe kinderen normaal gesproken worden verwekt, is ze bereid om God te vertrouwen voor deze unieke creatie in haar. "Zie, de slavin van de Heer" (v. 38). Haar reactie is Hebreeuwse slaventaal die wordt gebruikt door eerdere getrouwen in Israël, te beginnen met Abraham. Het is hetzelfde als *Hineini* en het betekent: "Hier ben ik. Ik ben bereid te doen

You want.” Her son later expressed a similar spirit: “I am among you as he who serves” (Luke 22:27).

- When Miryam speaks her words of obedience and faith, the holy creation apparently occurs and the messenger leaves. Immediately, she seeks the fellowship of her elderly relative, *Elisheva* (Greek, Elizabeth), who lives far south in Judah (Luke 1:39). *Elisheva* (Luke tells us) is six months into a miraculous post-menopausal pregnancy with a boy who will become the forerunner of the Messiah, as prophesied in Malachi 3 (Luke 1:31–33).
- When she enters *Elisheva*’s home, Miryam is greeted with honor. *Elisheva*, filled with the Spirit—before hearing any report from the girl—discerns that Miryam is “the mother of my Lord [the Messiah]” (v. 43). She then validates Miryam’s great act of obedience: “Blessed is she who believed that there would be a fulfillment of what had been spoken to her by the Lord” (v. 45).
- Miryam bursts into a hymn of thanksgiving (vv. 46–55).

[\[Top\]](#)

Fellowship with Israel’s Mothers

Miryam knew she was in a unique position now. Who would believe her story? Who could understand the dilemma and delight of it all—bearing a child whom only the Creator could knit together? She didn’t go to her fiancé. She sought out the one who could understand.

Miryam’s first response is significant. She seeks fellowship and encouragement from *Elisheva*, but also from the biblical *Hannah*. Both were devout women who had their own miraculous pregnancies and God-chosen sons. One was a living relative; the other a heroine in Scripture.

ELISHEVA—MY GOD KEEPS PROMISES

“*Eli sheva*” means “God has promised or sworn by oath.” That is, God is loyal to his covenant. Her husband’s name, *Zecharyah*, means “The LORD remembers (his covenant promises).” Promise and fulfillment permeate the story. That’s what motivated and sustained these people. They believed God was true to his word.

wat U wilt." Haar zoon drukte later een zelfde geest uit: "Ik ben in uw midden als die dient" (Lucas 22:27).

- Toen Mirjam haar woorden van gehoorzaamheid en geloof uitspreekt, gebeurt blijkbaar de heilige creatie en vertrekt de boodschapper. Meteen zoekt ze de gemeenschap met haar ouder familielid, *Elisheva* (Elizabeth in het Grieks), die in Juda ver zuidwaarts woont (Lucas 1:39). *Elisheva* (vertelt Lucas ons) is door een wonderbaarlijke zwangerschap na de menopauze zes maanden in verwachting van een jongen die de voorloper van de Messias zal worden, zoals in Maleachi 3 voorzegt (Lucas 1:31-33).
- Als ze *Elisheva*’s huis binnenkomt, wordt Mirjam met eer begroet. *Elisheva*, vervuld met de Geest - voordat ze iets hoort uit de mond van het meisje - merkt dat Mirjam "de moeder van mijn Heer [de Messias]" is (v. 43). Vervolgens bevestigt ze Mirjam's grote daad van gehoorzaamheid: "Zalig is zij die geloofde dat er een vervulling zou zijn van wat tot haar door de Heer was gesproken" (v. 45).
- Mirjam barst uit in een danklied (vss. 46-55).

Gemeenschap met de Moeders van Israël

Miryam wist dat ze nu in een unieke positie was. Wie zou haar verhaal geloven? Wie kon het dilemma en genot van dit alles begrijpen - een kind dragen dat alleen de Schepper voor mekaar kon krijgen? Ze ging niet naar haar verloofde. Ze zocht de degene die het kon begrijpen.

De eerste reactie van Mirjam is veelbetekend. Ze zoekt de gemeenschap en bemoediging van *Elisheva*, maar ook van de Bijbelse *Hannah*. Beiden waren vrome vrouwen die hun eigen wonderbaarlijke zwangerschappen en God-uitverkoren zonen hadden. Eén daarvan was een levende verwante, de andere een heldin uit de Schrift.

ELISHEVA—MIJN GOD HOUDT Z’N BELOFTEN

"*Eli sheva*" betekent "God heeft beloofd of met een eed gezworen." D.w.z.: God is trouw aan zijn verbond. De naam van haar man, *Zecharyah*, betekent "De HEERE gedenkt (zijn verbondsbeloften)." Belofte en vervulling doorweken het verhaal. Dat is wat deze mensen motiveerde en ondersteunde. Zij geloofden dat God trouw was aan zijn woord.

Zecharyah was an elderly priest and elderly *Elisheva* was one “of the daughters of Aaron” (Luke 1:5). They served in the spiritual center of national faith: Jerusalem. They were *tzaddikim*; that is, “righteous before God, walking in all the commandments and ordinances of the Lord blameless” (v. 6). But they had no child, and their cultural milieu viewed fruitlessness as a curse from God.

But they prayed. And God answered, beyond all imagination. Not only would He “take away [*Elisheva*’s] reproach among men” (v. 25), their gift-son would wear the mantle of Elijah, the great reformer-prophet, and step forth to prepare Israel for the Messiah’s arrival.

Whether Miryam knew the whole story about *Zecharyah* and *Elisheva* is not said, but it is implied. Why else would Miryam go first to her relative’s home for commiseration? Their two sons would be the triggers of a spiritual earthquake within Israel. They needed to talk and pray together.

[\[Top\]](#)

HANNAH—GOD’S GRACE (1 Samuel 1–2)

Second, Miryam drew encouragement from the story of Hannah in Hebrew Scripture.

Hannah was a devout woman who lived a thousand years before Miryam. Like the ancient mothers Sarah and Rebekah, she too was barren and had repeatedly asked God for a child. Eventually, miraculously she became pregnant with Samuel by her husband Elkanah. When Samuel (Heb. Shmuel, “heard by God”) was born, Hannah offered thanks then gave him back to God for service.

In reading her hymn of thanks, notice how Hannah interpreted God’s answer to her request for a son. She didn’t engage in self-indulgent mother pride. Samuel was a gift for a purpose beyond herself. He was part of the great Plan. In time he became the great prophet-judge who anointed David of Bethlehem as king.

The LORD will judge the ends of the earth;
and He will give strength to His king, and will
raise the horn of His anointed one [*mashiach*].
(1 Sam 2:10)

Hannah’s name in Hebrew means “favor or grace.” She knew she was graced. Yet there was no self in her praise; only confidence in God’s first messianic foundations.

[\[Top\]](#)

Zecharyah was een oudere priester en de oudere *Elisheva* was één "van de dochters van Aäron" (Lukas 1:5). Ze dienden in het geestelijke centrum van het nationale geloof: Jeruzalem. Ze waren *tzaddikim*, d.w.z. "rechtvaardig voor God, wandelend in al de geboden en verordeningen des Heeren, onberispelijk" (vers 6). Maar zij hadden geen kind, en hun culturele omgeving beschouwde onvruchtbaarheid als een vloek van God.

Maar zij baden. En God antwoordde, boven alle verbeelding. Niet alleen zou Hij " [*Elisheva*’s] smaad onder de mensen wegnemen " (v. 25), hun geschenk-zoon zou de mantel van Elia dragen, de grote hervormer-profeet, en uitgaan om Israël op de komst van de Messias voor te bereiden.

Of Mirjam het hele verhaal over *Zecharyah* en *Elisheva* wist, wordt niet gezegd, maar het wordt verondersteld. Waarom zou Mirjam uit medelijden anders eerst naar het huis van haar familielid gaan? Hun twee zonen gingen de aanstichters zijn van een geestelijke aardbeving in Israël. Ze moesten samen praten en bidden.

HANNAH—GOD’S GENADE (1 Samuel 1-2)

Ten tweede, putte Mirjam moed uit het verhaal van Hannah in het Hebreeuws Schrift.

Hannah was een vrome vrouw, die duizend jaar voor Mirjam leefde. Net als de oude moeders Sarah en Rebekka, was ook zij onvruchtbaar en had God herhaaldelijk om een kind gevraagd. Uiteindelijk werd ze op wonderbaarlijke wijze zwanger van Samuel van haar man Elkana. Toen Samuel (Hebr. *Shmuel*, "gehoord door God") werd geboren, bracht Hannah dank en gaf hem terug aan God voor de dienst.

Bemerk bij het lezen van haar danklied, hoe Hannah Gods antwoord interpreteerde op haar verzoek om een zoon. Ze hield zich niet bezig met zelfingenomen moeder trots. Samuel was een cadeau voor een doel buiten haarzelf. Hij maakte deel uit van het grote Plan. Later werd hij de grote profeet-rechter die David van Bethlehem tot koning zalfde.

De HEERE zal over de einden der aarde
oordelen; en Hij zal kracht geven aan Zijn koning,
en zal de hoorn van zijn gezalfde [*mashiach*]
verhogen. (1 Sam 2:10)

Hannah's naam betekent in het Hebreeuws "gunst of genade". Ze wist dat ze begenadigd was. Toch was er geen zelfzucht in haar lof, alleen vertrouwen in Gods eerste messiaans fundament.

Compare the first words of Hannah and Miryam's hymns of thanks.

Hannah: "My heart exults in the LORD . . . because I rejoice in Your salvation" (1 Sam 2:1)

Miryam: "My soul exalts the Lord, and my spirit has rejoiced in God my Savior" (Luke 1:46)

These lines have five similar terms: (1) heart or soul, (2) exalt or exult, (3) the Lord/God, (4) rejoice, and (5) a noun form of the word "save" (Heb. *yasha*): salvation, Savior. Miryam adapts Hannah's praise to her own use, but the essence is the same.

This suggests that Miryam had been meditating on Hannah's story and had memorized the ancient mother's song before arriving at Elisheva's door. (See a full table of comparisons in [The Mothers of Israel Sing: Miryam and Hannah in Praise of God.](#))

Miryam recognizes her weighty privilege ("All generations will count me blessed"; v. 48). But like Hannah, she sees her blessing as only another in the chain of "mighty deeds" God had worked in order to give "help to Israel His servant" (vv. 51, 54).

She doesn't turn the light on herself or envision a new religion forming around her. She's focused on the Plan. Miryam's an Israelite with gratitude.

[\[Top\]](#)

Nurturing A Two-Thousand-Year Flame of Hope

Miryam's song of thanksgiving (Luke 1:46–55) contains numerous phrases from, allusions to, and echoes of Hebrew psalms and the Prophets. [See the table of [Biblical Sources of Miryam's Hymn](#), PDF.] Many of these texts rehearse Israel's national gifts and praise God for faithfulness.

Her recitation (in v. 50) of Ps. 103:17 is thematic:

The Lord's mercy is upon generation after generation toward those who fear Him.

She recalls how God

...has given help to Israel his servant,
in remembrance of his mercy,
As he spoke to our fathers,
To Abraham and his offspring forever.
(Luke 1:54–55)

Vergelijk de eerste woorden van Hannah's en Mirjam's dankliederen.

Hannah: "Mijn hart jubelt in den HEERE. . . want ik verheug mij in Uw redding" (1 Sam 2:1)

Mirjam: "Mijn ziel verhoogt de Heer, en mijn geest heeft zich verheugd over God, mijn Redder" (Lucas 1:46)

Deze lijnen hebben vijf soortgelijke bewoordingen: (1) hart of ziel, (2) verhogen of juichen, (3) de Heer/God, (4) zich verheugen, en (5) een naamwoordvorm van het woord "redden" (Hebr. *yasha*): redding, Redder. Mirjam neemt Hannah's lof over voor eigen gebruik, maar de essentie is hetzelfde.

Dit doet vermoeden dat Mirjam over het verhaal Hannah aan het nadenken was geweest en het oude moederlied uit het hoofd had geleerd voor haar aankomst bij *Elisheva's* deur. (Zie een volledige lijst van vergelijkingen in *De Moeders van Israël Zingen: Mirjam en Hannah in Lof voor God.*) Mirjam herkent haar gewichtig voorrecht ("Alle generaties zullen me gezegend achten", v. 48). Maar net als Hannah, ziet ze haar zegen slechts als een van de zovele in de reeks "machtige daden" die God had bewerkt om "aan Zijn dienaar Israël hulp" te geven (vss. 51, 54).

Ze richt de schijnwerper niet op zichzelf of heeft geen nieuwe religie rondom haar voor ogen. Ze is gefocust op het Plan. Mirjam is een Israëliet met dankbaarheid.

Een Vlam van Tweeduizend jaar Hoop Voeden

Miryam's lied van dankzegging (Lucas 1:46-55) bevat een groot aantal zinnen uit, toespelingen op, en echo's van Hebreeuwse psalmen en van de Profeten. [Zie de tabel van de Bijbelse bronnen van Mirjam's loflied, PDF.] Veel van deze teksten herinneren aan de gaven aan de natie Israël en prijzen God voor trouw.

Haar citaat (in vers 50) van Ps. 103:17 is thematisch:

De barmhartigheid van de Heer is van generatie op generatie gericht op hen die Hem vrezen.

Ze herinnert zich hoe God

... hulp aan Israël, Zijn knecht, gegeven heeft ter herinnering aan zijn barmhartigheid,
Zoals hij tot onze vaders sprak,
Tot Abraham en zijn nageslacht voor altijd.
(Lucas 1:54-55)

In these two passages, the Greek word translated “mercy” (eleos) represents the Hebrew original *hesed*.

HESED

Hesed denotes God’s steadfast, loyal love. *Hesed* has no seasons: it is unchanging love (Micah 7:18). It is the love that forms the protective circle of his covenant. For that reason, some call *hesed* “covenant love.”

Hesed is one of the seven defining characters of God’s sacred name in Exodus 34: “YHVH, YHVH a God . . . abounding in *hesed*.” [See the brief study called [Hesed Adonai: God's Steadfast Love](#).]

It isn’t God’s mercy that Miryam rejoices in, but his steady love for her, for her people, and for the ancestors. That’s the core of her understanding of what’s happening to her.

[[Top](#)]

ABRAHAM HER FATHER

Miryam was separated in time from Father Abraham as much as we are from her: 2,000 years. Yet her sense of timeless continuity, of being one with him and her people throughout the ages—as though Israel were an eternal, living entity that embraced her—is very strong. She's living in a two-millennia-long Moment of Expectation toward the Living God.

“In remembrance of his mercy” (Luke 1:54) could be translated “in remembrance of His covenant love”—as he had promised to Abraham in the founding covenant (Genesis 12 and 15). Note the link in Miryam’s thought: “The Mighty One has done great things for me. . . . His *hesed* is upon generation upon generation toward those who fear him” (Luke 1:49–50). The “great things” she personally experienced were merely extensions of God’s *hesed* in her own generation.

Two thousand years before, God showed them to Father Abraham; he was showing new ones to her.

They Presented Him to the Lord

Miryam’s husband was a righteous man. Obeying the prescription in the Torah (Lev 12:1–4), on the eighth day after her baby was born, the two of them had him circumcised and named “Yeshua” (as the messenger of God commanded, Luke 1:31).

In deze twee passages, is het Griekse woord voor “genade” (eleos) een vertaling van het Hebreeuwse origineel *chesed*.

CHESED

Chesed duidt op Gods standvastigheid, trouwe liefde. *Chesed* heeft geen seizoenen: het is onveranderlijke liefde (Micha 7:18). Het is de liefde die de beschermende kring van zijn verbond vormt. Om die reden noemen sommigen *chesed* “verbondsliefde”. *Chesed* is in Exodus 34 één van de zeven beduidende tekens van Gods heilige naam: “YHWH, YHWH een God. . . . rijk aan *chesed*” [Zie de korte studie genaamd *Chesed Adonai: Gods standvastige liefde*.]

Het is niet Gods genade waar Mirjam zich in verheugt, maar in zijn vaste liefde voor haar, voor haar volk, en voor de voorouders. Dat is de kern van haar begrip van wat er aan haar gebeurt.

ABRAHAM HAAR VADER

Miryam stond in de tijd zover van Vader Abraham af, als wij van haar: 2.000 jaar.

Maar haar gevoel van tijdloze voortgang, van één zijn met hem en haar volk door de eeuwen heen - alsof Israël een eeuwige, levende entiteit was die haar omhelsde - is zeer sterk. Ze leeft in een tweemillennia-lang Moment van Verwachting in de richting van de Levende God.

“Ter nagedachtenis aan zijn genade” (Lucas 1:54) kan worden vertaald als “ter herinnering aan Zijn verbondsliefde” - zoals hij aan Abraham had beloofd bij de verbondsluiting (Genesis 12 en 15). Let op de link in Miryam's gedachte: “De Machtige heeft grote dingen voor mij gedaan. . . . Zijn *chesed* is van generatie op generatie over wie Hem vrezen” (Lucas 1:49-50). De “grote dingen” die ze aan den lijve ondervond waren slechts verlengstukken van Gods *chesed* in haar eigen generatie.

Twee duizend jaar daarvoor toonde God ze aan Vader Abraham; hij toonde nieuwe aan haar.

Ze Boden Hem aan de Heer aan

Miryam's man was een rechtvaardig man. Het voorschrift in de Thora nalevend (Lev 12:1-4), hadden ze beiden op de achtste dag, nadat haar baby geboren was, hem besneden en de naam “Yeshua” genoemd (zoals de boodschapper van God gebod, Lucas 1:31).

Thirty-three days later, they took him up to the Jerusalem “to present him to the Lord,” also according to Torah (Exod 13:2, 12; Luke 2:22). They returned her firstborn to God: her gift given back to the Giver.

In the Temple, the baby was joyfully acknowledged by two mature Spirit-of-God-filled people, Shimon and Hannah (Luke 2:25–38). Their validation of the baby must have given Miryam great happiness. But the future didn’t hold all incense and sweet music for her.

[\[Top\]](#)

JOY AND SHADOW

Shimon told them her son would cause an earthquake in Israel in which many would fall and rise. His coming would expose the Jewish people’s true minds about God and force them to choose their ultimate loyalties. He would also cause his mother suffering. As Shimon said, “A sword will pierce even your own soul” (Luke 2:35).

It isn’t clear what this sword would be. Perhaps it would be the years of public cynicism and mockery about being a virgin mother. Perhaps a cutting revelation of her own heart sins. Perhaps seeing her beloved son grow up and become hated—as “a Sign to be opposed,” Shimon said (v. 34)—then seeing him die on a Roman cross. Perhaps all this and more.

In Jerusalem, after Miryam and Joseph “had performed everything according to the Law of the Lord” (v. 39), they took their son back to Nazareth in Galilee to raise him. There, for thirty years, he “became strong in spirit, increasing in wisdom; and the grace of God was upon him” (v. 40).

Hasids and Hasidic

In the Bible, the word *hesed* is also used as an adjectival noun: *hasid* — a loyal, devoted, committed, and loving person. To be hasidic is to be loyal in love and obedient to the will of God: as it’s spelled out in the covenant. God guards his oath. And he’s the one who determines who is truly hasidic. His word is the template by which any person is defined as hasidic.

For this reason I call Miryam Yeshua’s “hasidic mother.”

Drieëndertig dagen later, namen zij hem op naar het Jeruzalem "om hem aan de Heere aan te bieden," ook volgens de Tora (Ex 13:2, 12; Lukas 2:22). Ze gaven haar eerstgeborene terug aan God: haar cadeau terug gegeven aan de Gever.

In de tempel, werd de baby met vreugde erkend door twee volwassen van-Gods- Geest-ervulde mensen, Shimon en Hannah (Lucas 2:25-38). Hun bevestiging van de baby moet Mirjam zeer gelukkig hebben gemaakt. Maar de toekomst hield niet enkel wierook en zoete muziek voor haar in.

VREUGDE EN SCHADUW

Shimon zei hun dat haar zoon aardbeving in Israël zou veroorzaken waarbij velen zouden vallen en opstaan. Zijn komst zou de ware gedachten over God van het Joodse volk blootleggen en hen dwingen om de ultieme loyaliteit te kiezen. Hij zou ook zijn moeder doen lijden. Zoals Shimon zei: "Een zwaard zal zelfs uw eigen ziel doorboren " (Lucas 2:35).

Het is niet duidelijk wat dit zwaard ging zijn. Misschien zou het de jaren van publiek cynisme en spot zijn over een maagdelijk moederschap. Misschien een grievende openbaring van zonden in haar eigen hart. Misschien haar geliefde zoon zien opgroeien en gehaat worden - als "een teken dat bestreden zou worden ", aldus Shimon (v. 34) - hem vervolgens zien sterven aan een Romeins kruis. Misschien dit alles en nog veel meer.

In Jeruzalem, nadat Mirjam en Joseph "alles volgens de wet van de Heer hadden verricht" (v. 39), namen ze hun zoon terug naar Nazareth in Galilea om hem op te voeden. Daar werd hij gedurende dertig jaar, "gesterkt in de geest, nam toe in wijsheid, en de genade van God was op Hem" (vers 40).

Chasidse en Chassidisch

In de Bijbel wordt het woord *chesed* ook gebruikt als een bijvoeglijke naamwoord: *chassid* - een trouw, toegewijd, betrokken, en liefdevol persoon. *Chassidisch* zijn is loyaal zijn in de liefde en gehoorzaam aan de wil van God: zoals het in het verbond is uiteengezet. God bewaakt zijn eed. En hij is degene die bepaalt wie echt *chassidisch* is. Zijn woord is de sjabloon volgens dewelke eenieder als *chassidisch* wordt gedefinieerd.

Om die reden noem ik Mirjam Yeshua’s *chassidische* moeder. "

She lived by God's covenant-*hesed*, even expecting acts of *hesed* in her day. She also lived a life loyal to his word. I believe she embodied for her son that core quality of God's Name: "abounding in unchanging love and faithfulness . . . keeping unchanging love for thousands" (Exod 34:6-7).

The famous "excellent wife" in Proverbs 31 is another model for Miryam and for all women in Israel. For "She opens her mouth in wisdom, and *torat hesed* is on her tongue" (v. 26). Most English versions render the bold phrase as "teaching of kindness" or "kindly teaching." But it could rightly be translated "teaching [about God's] covenant loyalty" or "the Law of Steadfast Love." This is exactly what Miryam taught her son.

It was in this Jewish woman's home that "Yeshua kept increasing in wisdom and stature, and in favor [like his mother] with God and men" (Luke 2:52; 1:28).

Was that coincidental?

Did God nourish the faith of this young woman for years, then only randomly select her to create a home atmosphere in which his Son would drink in scriptural instruction, songs of faith, hasidic love and *tzedakah*?

• [Paul Sumner](#)

[\[Top\]](#)

Notes

1) The story of Ben Stada is mentioned in the Babylonian Talmud (BTalmud), Sanhedrin 67a. R. Travers Herford gives extensive discussion of this subject in his Christianity in Talmud and Midrash (orig. 1903; reprint Ktav, nd), pages 35-41, 55-56, 79-83, 344-60. The Jewish editors of the Soncino edition of Sanhedrin argue against Herford's connection that Ben Stada is Yeshua of Nazareth (at 67a). Instead, they say Ben Stada was "simply ... a false prophet executed during the second century at Lydda" (folio 67a, new edition, 1987).

Jakob Jocz gives these rabbinic texts on the subject: BT, Sanhedrin 67a, 103a, 106a, 107b; Mishnah, Yebamot 4:13; BT, Shabbat 104b; Jerusalem Talmud (JT), Ta'anit 65a; Sanhedrin 25c,d; Tosephta, Sanhedrin 9:7, 10:11; and others. J. Jocz, The Jewish People and Jesus Christ (The Relationship Between Church and Synagogue) (1949, 1982), pages 59-60.

Ze leefde *chesed* bij Gods verbond, verwachtte zelfs daden van *chesed* in haar leven. Ze leefde ook een leven van trouw aan zijn woord. Ik geloof dat ze voor haar zoon die kernkwaliteit van Gods Naam belichaamde: "rijk aan onveranderlijke liefde en trouw. . . onveranderlijke liefde voor duizenden bewaart"(Ex 34:6-7).

De beroemde "excellente vrouw" in Spreuken 31 is een ander model voor Mirjam en voor alle vrouwen in Israël. Want "Ze opent haar mond in wijsheid, en *torat chesed* is op haar tong" (v. 26). De meeste Nederlandse versies vertalen de vetgedrukte zinsneede als "leer van vriendelijkheid" of "vriendelijk onderwijs." Maar het kan terecht worden vertaald als "leer [over Gods] verbondstrouw" of "de Wet van standvastige liefde." Dit is precies wat Mirjam haar zoon leerde.

Het was in het huis van deze Joodse vrouw dat "Yeshua bleef toenemen in wijsheid en grootte, en in gunst [net als zijn moeder] bij God en mensen" (Lucas 2:52; 1:28).

Was dat toeval?

Voedde God het geloof van deze jonge vrouw gedurende jaren, om haar zomaar willekeurig te selecteren om een huiselijke sfeer te scheppen waarin zijn Zoon Schriftuurlijk onderwijs, liederen van geloof, *chassidische* liefde en *tzedakah* kon indrinken?

[\[Top Section\]](#)

Opmerkingen

1) Het verhaal van Ben Stada wordt in de Babylonische Talmoed (BTalmud) genoemd, Sanhedrin 67a. R. Travers Herford geeft een uitgebreide bespreking van dit onderwerp in zijn Christendom in Talmoed en Midrasj (uitg. 1903; herdruk Ktav, nd), pagina's 35- 41, 55- 56, 79- 83, 344- 60. De Joodse redactie van de Soncino editie van Sanhedrin betwisten Herfords koppeling van Ben Stada aan Yeshua van Nazareth (bij 67a). Zij zeggen daarentegen dat Ben Stada "gewoon ... een valse profeet tijdens de tweede eeuw terechtgesteld te Lydda" was (folio 67a, nieuwe editie, 1987).

Jakob Jocz geeft deze rabbijnse teksten over het onderwerp: BT, Sanhedrin 67a, 103a, 106a, 107b, Misjna, Yebamot 4:13; BT, Shabbat 104b, Jeruzalem Talmoed (JT), Ta'anit 65 bis, Sanhedrin 25c, d; Tosephta , Sanhedrin 9:7, 10:11, e.a. J. Jocz, Het Joodse Volk en Jezus Christus (Het Verband Tussen Kerk en Synagogue) (1949, 1982), pagina's 59-60.

2) Roman and Orthodox Christianity attributes to Mary the title "Queen of Heaven." Paradoxically, the expression is used in the book of Jeremiah and refers to Ishtar, the Babylonian mother goddess who was worshiped by some Jews (Jer 7:18; 44:17, 18, 19, 25; cf. Rev 18:7). Historians note that the Cult of Ishtar persisted into the Christian era. The early church in Syria incorporated features of the cult in its veneration of the Virgin; features which eventually were adopted by the church in Rome and the break-away branches that retained Roman traditions.

In Roman and Orthodox traditions, Mary is also deemed the mediatrix (feminine mediator) between humans (especially Catholic faithful) and her Son. Pope John Paul II (1920-2005) wrote: "In union with Christ and in submission to him, she collaborated in obtaining the grace of salvation for all humanity" [L'Osservatore Romano (English ed., The Roman Observer newspaper, April 16, 1997), 7.

This doctrine arose in the wake of the theological abstracting and distancing of the Son of God. The more divine he became (in the thinking of Christians), the more they needed a human mediator. (Read the frank admissions of the Catholic historian Friedrich Heer in his God's First Love: Christians and Jews over Two Thousand Years [trans. G. Skelton; New York: Weybright & Talley, 1970], 411-17.)

On Mary as Mediator, see the biblical evidence against that doctrine in [Hebrew Mediators and the Mediator Messiah](#).

[\[Return to Top Section\]](#)

2) Het Rooms katholieke en Orthodoxe christendom kent aan Maria de titel "Koningin des Hemels" toe. Paradoxaal genoeg, wordt de uitdrukking in het boek Jeremia gebruikt en verwijst daar naar Ishtar, de Babylonische moedergodin die door sommige Joden werd aanbeden (Jer. 7:18, 44:17, 18, 19, 25, vgl. Opb 18:7). Historici merken op dat de Ishtar cultus in het christelijk tijdperk stand hield. De vroege kerk in Syrië verwerkte kenmerken van de cultus in zijn verering van de Maagd; kenmerken die uiteindelijk werden overgenomen door de kerk in Rome en de afgebroken takken die Romeinse tradities behielden.

In de Rooms katholieke en Orthodoxe tradities, wordt Maria ook beschouwd als de middelares (vrouwelijke middelaar) tussen mensen (m.n. katholieke gelovigen) en haar Zoon. Paus Johannes Paulus II (1920-2005) schreef: "In eenheid met Christus en in onderwerping aan hem, werkte ze samen bij het verkrijgen van de genade van de verlossing voor de hele mensheid" [L'Osservatore Romano (Engelse ed., De Roomse Observer krant, April. 16, 1997), 7.

Deze leer is ontstaan in de nasleep van het maken van een theologisch denkbeeld los van de werkelijkheid en het afstand scheppen tot de Zoon van God. Hoe meer goddelijk hij werd (in het denken van de christenen), hoe meer ze behoefte aan een menselijke middelaar hadden. (Lees de openhartige bekentenissen van de katholieke historicus Friedrich Heer in zijn Gods Eerste Liefde: Christenen en Joden gedurende tweeduizend jaar [trans. G. Skelton; New York: Weybright & Talley, 1970], 411-17) Over Maria als Middelaars, zie het Bijbelse bewijs tegen die leer in: Hebreeuwse Bemiddelaars en de Mediator Messias.

[Directory](#) | [Site Map](#) | [Explanation](#) | [About Author/Editor](#)
[N.T. Studies](#) | [Hebrew Bible Studies](#) | [Monotheism](#)
hebrew-streams.org